

ע"פ 2647/21 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 2647/21

לפני: כבוד השופטת ע' ברון
כבוד השופט ע' גרוסקופף
כבוד השופט ח' כבוב

המערער: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על הכרעת דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה בתפ"ח 16521-06-19 מיום 18.10.2020 (כב' השופטים א' לוי, ע' קוטון ו-א' באומגרט) ועל גזר דינו מיום 28.02.2021

תאריך הישיבה: ט"ו בתמוז התשפ"ב (14.07.2022)

בשם המערער: עו"ד וסאם עראף

בשם המשיבה: עו"ד ארז בן-ארויה

פסק-דין

השופט ח' כבוב:

עמוד 1

לפנינו ערעור על הכרעת דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופטים א' לוי, ע' קוטון ו-א' באומגרט) בתפ"ח 16521-06-19 מיום 18.10.2020, במסגרתה הורשע המערער, לאחר שכפר במיוחס לו בכתב האישום, בביצוע ריבוי עבירות של מעשה מגונה בקטינה ובעבירת איומים, כפי שיפורט להלן; וכן ערעור על גזר דינו של אותו מותב מיום 28.02.2021 בגדרו הושתו על המערער שבע וחצי שנות מאסר לריצוי בפועל, שנה וחצי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים שלא יעבור עבירות מין או אלימות שהן עבירות מסוג פשע, חצי שנה מאסר על תנאי למשך שלוש שנים שלא יעבור עבירות מין או אלימות שהן מסוג עוון. עוד חויב המערער בתשלום פיצוי למתלוננת בסך של 100,000 ש"ח.

רקע עובדתי

1. ביום 07.06.2019 הוגש נגד המערער כתב אישום המייחס לו ריבוי עבירות של מעשה מגונה בקטינה ילידת 2004 - היא אחייניתו (להלן: המתלוננת) - לפי סעיפים 351(ג)(2) ו-348(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) בנסיבות סעיפים 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק; וכן עבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק. להלן יפורטו תמצית העובדות הרלוונטיות לענייננו.

2. הוריה של המתלוננת התגרשו בשנת 2014 וחיו בנפרד. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, התגורר המערער, דודה של המתלוננת, בבית משותף (להלן: הבית או בית האב) - ביחד עם אחיו (אביה של המתלוננת) (להלן: האב), אחותו (להלן: הדודה) ואח נוסף (אשר למרבה הצער נפטר במהלך ניהול ההליך בבית המשפט המחוזי) (להלן: הדוד). בית האב היה צמוד לביתה של אם המתלוננת (להלן: האם), וככל שניתן להבין מעובדות כתב האישום וטענות הצדדים - חלקו שני הבתים אותה חלקה. במהלך התקופה הרלוונטית לכתב האישום, נהגה המערער להגיע אל בית האב לשם ביקור אביה ולצורך טיפול בחיות מחמד אשר גידלה שם.

3. על-פי עובדות כתב האישום, החל ממחצית שנת 2016 ועד, לערך, חודש מרץ 2018, במועדים שאינם ידועים במדויק למשיבה, ביצע המערער מספר רב של מעשים מגונים במתלוננת - ללא הסכמתה, ואף איים עליה שמא תספר על כך לאחר. ואלו האירועים אשר פורטו בכתב האישום:

באמצע שנת 2016, ישבה המתלוננת על הספה בסלון של בית האב ושיחקה יחד עם המערער שחמט, בעודם שוהים בסלון לבדם. במהלך המשחק ניגש המערער למטבח להביא אוכל, וכאשר חזר התיישב בסמוך למתלוננת. בעודו צמוד אליה, החל המערער ללטף אותה בגופה - בגבה ובחזה שלה (להלן: האירוע הראשון).

בחלוף כבין שבוע לבין שבוע וחצי ממועד האירוע הראשון, משהגיעה המתלוננת לטפל בתוכי הנמצא בחצר בית האב, ניגש אליה המערער, תפס אותה בידה ומשך אותה אל סלון הבית. המערער נעל את הדלת הראשית של הבית והחל להכניס את ידו אל תוך מכנסיה של המתלוננת ומתחת לחולצתה, וללטפה שם. בסוף המעשה, פנה המערער למתלוננת ואמר לה לא לספר לאף אדם אחר על שעשה לה.

בתחילת שנת הלימודים של שנת 2017/18, הגיעה המתלוננת לבית האב לטפל בחיות הבית. המערער ניגש אל המתלוננת, תפס אותה בידה ומשך אותה בכוח אל תוך חדרה של הדודה. שם, המערער פשט את כל בגדיו, פשט את מכנסיה ותחתוניה של המתלוננת, הרים את חולצתה, השכיבה על מיטתה של הדודה, פיסק את רגליה, ליטף את איבר מינה, נישק אותה על פיה ונישק ומצץ את איבר מינה. לאחר מכן, המערער נשכב על המתלוננת בעודה שכובה על גבה והצמיד את גופו לגופה ואיבר מינו לאיבר מינה. כן איים המערער על המתלוננת, כי אם תספר לאחר על שעשה לה - הוא "יעשה לה משהו גרוע יותר".

בחודש מרץ 2018, לחץ המערער על לחצן שהיה בבית האב (להלן: הלחצן), ואשר שימש ברגיל את האב

לצורך יצירת קשר עם המתלוננת על מנת לקרוא לה לביתו. המתלוננת הגיעה אל בית האב תוך מחשבה כי אביה קרא לה, ומשהגיעה - תפס אותה המערער בידה ומשך אותה בכוח אל חדרו של הדוד. שם, פשט המערער את עצמו ואת המתלוננת מכל בגדיהם, נישק את המתלוננת על פיה ובכל גופה, ליטף אותה בגופה, השכיב אותה על מיטתו של הדוד וליקק ומצץ את החזה שלה ואת איבר מינה. כמו כן, הצמיד המערער את גופו לגופה של המתלוננת, ועשה כל זאת עד שהגיע לפורקן.

במהלך שנת הלימודים של שנת 2017/18, בעת שעמדה המתלוננת בבית האב, ניגש אליה המערער, נעמד מולה והחל לגעת עם ידו בגופה ובאיבר מינה מעל בגדיה, עד שנכנס האב אל הבית, או אז חדל המערער ממעשיו (להלן: האירוע החמישי, וביחד: האירועים).

4. פרשת הגילוי על אודות המעשים שביצע המערער במתלוננת החלה ביום 28.04.2018, במסגרת שיחה שהתקיימה בבית ספרה של המתלוננת בנושא פגיעות והטרדות מיניות. במהלך השיחה, חשפה המתלוננת לפני בנות כיתה ולפני מורה בבית ספרה (להלן: המורה) כי נפגעה מינית על ידי אחר. בעקבות זאת, דיווחה המורה על כך ליועצת בית הספר (להלן: היועצת), והאחרונה פנתה אל המתלוננת למחרת היום וקיימה עמה שיחה בעניין. בהסכמת המתלוננת, נעשתה פנייה לעובדת סוציאלית (להלן: פקידת הסעד) - ולאחר שנפגשו, דיווחה פקידת הסעד למשטרה על שהמתלוננת סיפרה לה. בעקבות הדיווח החלה חקירה משטרתית בעניין, אך זו הופסקה בהמשך - שעה שהמתלוננת חדלה מלשתף עמה פעולה (להלן: החקירה הראשונה).

5. כשנה לאחר שהופסקה החקירה הראשונה, ולאחר שהמתלוננת עברה טיפול נפשי במרכז "כרם", פנתה המתלוננת ביום 15.05.2019 אל פקידת הסעד בבקשה שתפנה עבורה שוב למשטרה. ביום 18.05.2019 פנתה פקידת הסעד אל המשטרה ועדכנה כי המתלוננת מוכנה לשתף פעולה. בעקבות זאת, החלה חקירה בעניין, במסגרתה נחקרו המערער, האב, האם והדודה.

6. ביום 26.05.2019 נעצר המערער וביום 07.06.2019 הוגש נגדו כתב אישום. נוכח כפירתו של המערער בכל המיוחס לו בכתב האישום, התנהל הליך ההוכחות בבית המשפט המחוזי עד תום, בגדרו הביאו הצדדים ראיותיהם והעידו עדיהם לפני בית המשפט.

עיקרי הכרעת הדין וגזר הדין של בית משפט קמא

7. ביום 18.10.2020 הרשיע בית המשפט המחוזי את המערער בריבוי עבירות של מעשה מגונה בקטינה לפי סעיפים 351(ג)(2) ו-348(ב) בנסיבות סעיפים 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק ובעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק. זאת, כאמור, לאחר שנוהל הליך הוכחות מלא בגדרו הובאו ראיות ועדים מטעם הצדדים.

8. הכרעת דינו של בית המשפט המחוזי התבססה בראש ובראשונה על עדותה של המתלוננת - שנמצאה על-ידו מהימנה ומשכנעת. כך נקבע בהכרעת הדין כי "המתלוננת אמינה ומהימנה מאוד ובהתאם גם גרסתה" [הדגשות שלי - ח.כ.]. לעניין זה הדגיש בית המשפט את התרשמותו הבלתי אמצעית מעדות המתלוננת, תוך שצוין כי "טון דיבורה, אופן התבטאותה בבית המשפט, שפת גופה והבעות פניה, כולם הותירו בנו רושם אמין ומהימן ביותר, ויש להעיר כי דבריה חדרו אל הלב" (עמוד 3 להכרעת הדין) [הדגשות שלי - ח.כ.]. בית המשפט אף לא התעלם מקשיים כאלו ואחרים שעלו מגרסת המתלוננת - הוא בחן את הדברים לעומקם והתמודד עימם באופן משכנע, תוך שהוא קובע כי הסתירות ואי-הדיוקים בעדותה של המתלוננת לא פגעו בליבת גרסתה. זאת, בשים לב למידת הפירוט והדיוק שיש לדרוש מנפגעת עבירות מין, ותוך מודעות לקשיים האינהרנטיים הטמונים במתן עדות כאמור, כפי שאלו הוכרו על-ידי בתי המשפט במרוצת השנים.

9. אל מול קביעותיו אלו של בית המשפט המחוזי בדבר אמינות עדותה של המתלוננת - הותירה עדותו של המערער לפני בית המשפט "רושם עגום ובלתי מהימן" (עמוד 47 להכרעת הדין) [הדגשות שלי - ח.כ.]. בפרט, עמד בית המשפט המחוזי על הכחשתו הגורפת של המערער את כל המיוחס לו; התחמקותו מלענות על שאלות עליהן נשאל במהלך עדותו; הסתירות בין עדותו במשטרה לבין עדותו בבית המשפט; והעובדה שלא הובא על-ידו כל הסבר סביר לטענתו כי תלונתה של המתלוננת אינה אלא חלק מקנוניה של האם.

כך גם בהתייחס לעדותו של האב מטעם ההגנה, קבע בית המשפט המחוזי כי עדותו במשפט עמדה בסתירה מהותית לעדות שנתן במשטרה - כך שיש מקום להעדיף את האחרונה מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: הפקודה). כעולה מעדותו במשטרה, האב היה עד לאירוע החמישי, וזה נראה לו חריג. עוד עולה כי, המתלוננת סיפרה לאב על אודות הפגיעה המינית שחוותה מהמערער, וכי האב האמין לדבריה.

10. על יסוד כל אלה, כאמור, הרשיע בית המשפט המחוזי את המערער במיוחס לו בכתב האישום. בתוך כך הודגש, כי די היה בעדותה היחידה של המתלוננת לצורך הרשעת המערער בדין; אך לצד זאת, ממילא נמצאו תמיכות לגרסת המתלוננת גם בעדויות אחרות, ובכלל אלו - עדויותיהם של פקידת הסעד, היועצת, המורה, האם, האב והדודה.

11. ביום 28.02.2021, לאחר ששמע את טיעוני הצדדים לעונש, גזר בית המשפט המחוזי על המערער את העונשים הבאים: שבע וחצי שנות מאסר לריצוי בפועל; שנה וחצי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים שלא יעבור עבירות מין או אלימות שהן עבירות מסוג פשע; חצי שנה מאסר על תנאי למשך שלוש שנים שלא יעבור עבירות מין או אלימות שהן מסוג עוון; ופיצוי למתלוננת בסך של 100,000 ש"ח.

12. בראשית הדברים קבע בית המשפט המחוזי, על יסוד המבחינים שנקבעו בפסיקה - כי יש לראות בכלל האירועים כאירוע אחד. אחר זאת, עמד בית המשפט על חומרת מעשיו של המערער, התכונן שקדם להם והעובדה כי ביצועם כרוך היה בניצול מצבה המשפחתי של המתלוננת ורצונה לשמור על קשר עם אביה. כן עמד בית המשפט על הערכים החברתיים המוגנים בהם פגע המערער וכן על חומרת נסיבות מעשיו. דגש מיוחד ניתן לכך שבביצוען של עבירות המין בהן הורשע המערער, בבת משפחתו, נגרמת פגיעה קשה לשלום המתלוננת, לגופה ולנפשה; ולצד זאת, פגיעה בביטחונה, פרטיותה, כבודה ובזכותה לאוטונומיה על גופה ובכל שיעשה בו. בהתחשב בכל אלו, ובנסיבות ביצוע העבירה, קבע בית המשפט המחוזי מתחם ענישה הנע בין שש לבין תשע שנות מאסר לריצוי בפועל.

13. בעת קביעת העונש המתאים בתוככי מתחם הענישה, שקל בית המשפט את התנהלותו של המערער, אשר לא הודה במיוחס לו, לא נטל אחריות על מעשיו, לא הכיר בחומרתם, לא הביע חרטה ולא הביע רצון לעבור הליך של שיקום; הנזק שנגרם למתלוננת; וכן שיקולי גמול והרתעת הרבים והיחיד. כן הובאו במכלול שיקוליו של בית המשפט - לקולא, נסיבותיו האישיות של המערער, לרבות עברו הפלילי הנקי. אולם לצד זאת נקבע, כי "יש לבכר את שיקולי הגמול וההרתעה על פני נסיבותיו האישיות" (עמוד 16 לגזר הדין). לאור כל זאת, נקבע עונשו של המערער במרכז מתחם הענישה, כך שהושתו על המערער העונשים עליהם עמדת בפסקה 11 לעיל.

עיקרי נימוקי הערעור והתשובה לו

14. במוקד טענותיו של המערער נגד הכרעת הדין, ניצבת אך טענה אחת שהיא משפטית באופיה - ולפיה נוסחו הכללי של כתב האישום פגע ביכולתו להתגונן כראוי מפני האשמות שהוגשו נגדו. יתר טענותיו של המערער, מופנות נגד קביעותיו העובדתיות של בית המשפט המחוזי, ובפרט - נגד ממצאי המהימנות והאמינות שעוגנו בקביעותיו ביחס לעדויות המתלוננת, האם, האב, הדודה והמערער. כך נטען, כי קיימות סתירות מהותיות בגרסת המתלוננת, וכי המתלוננת לא סיפקה להם הסברים משכנעים. בפרט טוען המערער, כי גרסת המתלוננת בנוגע לכך שסיפרה לאמה על האירוע הראשון בסמוך להתרחשותו; לסיבה שבגינה נהגה לבקר בבית; לכך שלא הבינה את מהות מעשיו של המערער בעת

שבוצעו; לנוכחותו של הדוד בבית במועד האירועים; ולמועד שבו הופסקו מעשיו של המערער - אינם מתיישבים עם מארג הראיות בתיק, עובדות כתב האישום וההיגיון הבריא.

עוד טוען המערער, כי קיימות סתירות בעדות האם אשר גם לגביהן לא ניתן כל הסבר משכנע; כי בית המשפט המחוזי שגה משקבע כי עדויותיהם של האב והדודה תומכות בגרסת המתלוננת, ולא, לעומת זאת, בגרסתו; וכי בית המשפט שגה משדחה את גרסתו וקבע כי עדותו איננה אמינה.

15. אשר לגזר הדין שניתן טוען המערער, כי העונש שהושת עליו הוא עונש חמור ובלתי מידתי, וכי בית המשפט המחוזי שגה - הן בקביעת מתחם הענישה והן בקביעת עונשו בגדרו. לטענתו, בית המשפט קבע את מתחם הענישה על בסיס מקרים אחרים בהם דובר על מעשים חמורים יותר מאלה בהם הורשע המערער; וכי פרט למקרה אחד, נקבעו בהם עונשים מקלים יותר מאלו שהושתו על המערער. כן טוען המערער, כי בית המשפט המחוזי שגה שעה ששקל לחומר את העובדה שכפר במיוחס לו, ניהל הליך שלם ולא לקח אחריות על מעשיו. לבסוף טוען המערער, כי בית המשפט לא ייחס משקל מספק לעובדה שהוא נטול עבר פלילי, בעת קביעת עונשו בתוך מתחם הענישה.

16. המשיבה מצידה טוענת, כי טענת המערער נגד מידת ההפשטה של כתב האישום נטענה בשולי תשובתו לכתב האישום ואף נזנחה על-ידו בהמשך, משלא הועלתה במסגרת סיכומיו. עוד טוענת המשיבה, כי יתר טענותיו של המערער מופנות נגד קביעות עובדתיות של בית המשפט המחוזי; וכי המערער לא הרים את הנטל המוטל עליו לשכנע מדוע יש מקום בעניינו לסטות מן הכלל לפיו - ערכאת הערעור לא תתערב בקביעות כאמור. לגופן של טענות נטען, כי הסתירות ואי-הדיוקים בגרסת המתלוננת אליהן מתייחס המערער נמצאים ב"מעגל החיצוני" של גרסתה, ולא בליבתה. וכן, כי אין מקום לדרוש מנפגעת עבירת מין, בפרט נפגעת שהיא קטינה, לזכור כל פרט ופרט בתוך מסכת פגיעות מיניות שבוצעו בה, והתפרשו על פני תקופה ממושכת. כן נטען, כי בדין ובצדק העדיף בית המשפט את עדות החוץ של האב על פני עדותו בבית המשפט, וכי עדותו ועדות הדודה מחזקים את גרסתה של המתלוננת. ובכל מקרה, בית המשפט המחוזי ראה בעדות המתלוננת ראיה מספקת להרשעת המערער, והתייחסותו ליתר העדויות כאמור, ממילא נעשתה בגדר למעלה מן הצורך.

17. ביחס לטענות המערער נגד גזר הדין נטען, כי העונש שהוטל על המערער אינו סוטה במידה קיצונית ממדיניות הענישה הנוהגת בעבירות מהסוג בהן הורשע המערער. כן נטען, כי גם לגופו של עניין - מדובר בעונש ראוי בנסיבות העניין. זאת, בשים לב לחומרת מעשיו של המערער, לפגיעה במתלוננת, לשיקולי שיקום וכן לכך שהמערער ניהל הליך שלם, חייב את המתלוננת להעיד במסגרתו - ובחר שלא לקחת אחריות על מעשיו.

18. בדיון שנערך לפנינו ביום 14.07.2022 חזרו הצדדים על עיקרי טענותיהם, הן לעניין הכרעת הדין והן לעניין גזר הדין.

דיון והכרעה

19. לאחר שבחנתי את הכרעת הדין וגזר הדין של בית המשפט המחוזי, נתתי דעתי לטענות הצדדים ושמעתי את באי-כוחם, אציע לחברי לדחות את הערעור על שני חלקיו ולהותיר את פסק דינו של בית המשפט המחוזי על כנו.

הערעור על הכרעת הדין

20. כאמור, ערעורו של המערער על הכרעת הדין מושתת על שני אדנים: אחד, הוא טענתו המשפטית נגד מידת ההפשטה של כתב האישום, בגינה נפגעה יכולתו להתגונן כראוי; ושני, הוא טענתו נגד ממצאי המהימנות של בית המשפט המחוזי ביחס למכלול העדויות והראיות אשר הובאו לפניו. אדון בטענות אלה כסדרן.

21. לטענת המערער, כתב האישום שהוגש בעניינו נוסח בצורה כללית, ובאופן שפגע ביכולתו להתגונן כראוי מפני העבירות המיוחסות לו בגדרו. בראי כך נטען, כי "ראוי היה שביט משפט קמא לא יסתפק ברף ראייתי 'נמוך'" לצורך הכרעתו (עמוד 2 לנימוקי הערעור). אין בידי לקבל טענה זו.
22. בחינת כתב האישום מעלה, כי בנסיבות המקרה שלפניי, אף אם אקבל את חלקה הראשון של הטענה - היינו, כי כתב האישום נוסח במידת הפשטה גבוהה; אזי גם במקרה זה, לא נפגעה יכולתו של המערער להתגונן מפני העבירות שיוחסו לו במסגרתו. ובלאו הכי, בית המשפט לא הסתפק ברף ראייתי "נמוך" לצורך הרשעת המערער, בניגוד לטענתו בעניין זה.
23. תפקידו של כתב האישום, בראש ובראשונה, הוא להגדיר בפני הנאשם ובפני בית המשפט את גדר המחלוקת בין הצדדים. כתב האישום מבהיר לנאשם מהן העובדות שעל בסיסן קם האישום נגדו, ומהו העונש שצפוי שיוטל עליו ככל שירשע בדין. למעשה, "כתב האישום הוא המסמך המכונן של ההליך הפלילי" (ע"פ 4415/16 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 6 לפסק דינה של השופטת (כתוארה אז) א' חיות (15.10.2017)); והוא שמאפשר לנאשם בפלילים לבנות את קו הגנתו ולכלכל את צעדיו בהתאם (ראו: ע"פ 5102/03 מדינת ישראל נ' קליין, פסקה 42 לפסק דינה של השופטת א' פרוקצ'יה (04.09.2007); רע"פ 2581/14 יקותיאל נ' מדינת ישראל, פסקה 26 לפסק דינו של השופט י' דנציגר (12.02.2015)).
24. סעיף 85(4) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ) מורה כי על כתב האישום להכיל "תיאור עובדות המהוות את העבירה, בציון המקום והזמן במידה שאפשר לבררם" [הדגשות שלי - ח.כ.]. טענה נגד מידת ההפשטה של כתב האישום הינה טענה מקדמית, אשר יש להעלותה במועד סמוך לתחילת המשפט (ראו: סעיף 149(3) לחסד"פ; ע"פ 3948/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 לפסק דינו של השופט ד' חשין (13.11.2006)). ההיגיון הטמון בכלל זה הוא ברור, שכן ככל שנאשם בפלילים לא יעלה השגותיו נגד כלליותו של כתב האישום "על אתר" (רע"פ 72/87 שקיר נ' מדינת ישראל, פסקה 4 לפסק דינו של הנשיא מ' שמגר (11.11.1987) (להלן: עניין שקיר)) - לא ברור כיצד יוכל לבנות ולנהל כראוי את קו הגנתו.
25. בעניינו עולה, כי המערער לא העלה טענה מקדמית נגד מידת ההפשטה של כתב האישום. התייחסותו של המערער לכלליות כתב האישום נעשתה במסגרת תשובתו לכתב האישום, בהקשר של טענת אליבי, ובזו הלשון: "5. לנאשם אין טענת זוטא. 6. לנאשם אין טענת אליבי וזאת בשל הניסוח המעורפל של כתב האישום והן בשל חלוף הזמן". כעת, מבקש המערער במסגרת ערעורו - בפעם הראשונה - להעלות טענה עצמאית נגד מידת ההפשטה של כתב האישום. וזאת, מבלי שביקש רשות מבית משפט זה לטעון טענה זו, ומבלי שניתנה הרשות כאמור, כנדרש (ראו: סעיף 151 לחסד"פ). בתוך כך, לא הובא על-ידי המערער טעם מבורר מדוע נמנע המערער מלעשות כן עד עתה (השוו: עניין שקיר, בפסקה 4). על כן, דין טענתו זו של המערער להידחות על הסף (ראו: ע"פ 4776/10 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 104 לפסק דינו של השופט י' דנציגר (22.10.2012) (להלן: ע"פ 4776/10)).
26. אולם אף יתרה מכך, בבחינת למעלה מן הצורך אציין, כי גם לגופה - דין טענה זו, דחייה. כפי שציינתי לעיל, על כתב האישום לציין את המקום והזמן של ביצוע העבירות הנטענות, וזאת "במידה שאפשר לבררם". בית משפט זה עמד לא פעם ולא פעמיים על הקושי הטמון בלדרוש מנפגעות עבירות מין דיוק מוחלט בתיאור האירועים אשר עברו (ראו: ע"פ 8916/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 29 לפסק דינו של השופט (כתוארו אז) ס' ג'ובראן (01.07.2009); ע"פ 2013/19 מנחם נ' מדינת ישראל, פסקה 40 לפסק דינו של השופט נ' סולברג (13.08.2020); ע"פ 3776/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 42 לפסק דינו של השופט א' שהם (02.05.2018)). לכך משנה תוקף כאשר מדובר

בעבירות מין במשפחה (ראו: ע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 12 לפסק דינה של השופטת ע' ארבל (03.07.2007) (להלן: ע"פ 6643/05); ע"פ 4416/20 פלוני נ' היועץ המשפטי של הממשלה, פסקה 11 לפסק דינו של השופט ד' מינץ (08.12.2020)), וכלפי קטינה (ראו: ע"פ 2040/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 29 לפסק דינו של השופט י' אלרון (21.12.2021) (להלן: ע"פ 2040/20); ע"פ 4776/10, בפסקה 96; ע"פ 6080/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 27 לפסק דינו של השופט י' אלרון (21.07.2021)). בהתאם לכך, לא ניתן לדרוש מגורמי התביעה, כי יפרטו באופן מדויק במסגרת כתב האישום את המועדים בהם התרחשו העבירות הנטענות (ראו: ע"פ 4776/10, בפסקאות 105-106; ע"פ 6643/05, בפסקה 29) - ומקום בו אלו לא פורטו, אין בכך מניה וביה כדי לבסס טענה בדבר מידת מופשטותו של כתב האישום. וכך בעניינו.

27. בהתאם לכל האמור, איני סבור כי מידת ההפשטה של כתב האישום מעלה חשש כי קופחה הגנתו של המערער. ובכל מקרה - כפי שיבואר היטב מהדיון שיערך להלן - בוודאי שאין מקום לומר בנסיבות העניין כאן, כי בית המשפט המחוזי הסתפק ברף ראייתי "נמוך" לצורך הרשעת המערער.

ממצאי האמינות והמהימנות כפי שנקבעו על ידי בית משפט קמא

28. חלקן הארי של טענות המערער נגד הכרעת הדין מופנות נגד קביעותיו העובדתיות של בית המשפט המחוזי, ובפרט - נגד ממצאי האמינות והמהימנות עליהם מושתתת הכרעת הדין. המערער טוען, כי בית המשפט לא יחס משקל מספק לסתירות בגרסתה של המתלוננת ובגרסת אמה, ולכך שלא ניתן על ידיהן הסבר משכנע לסתירות אלה. עוד טוען המערער, כי בית המשפט המחוזי שגה משקבע כי עדות האב ועדות הדודה מחזקות את גרסתה של המתלוננת - ולא, כלעומת זאת, את גרסתו דווקא. לבסוף טוען המערער, כי שגה בית המשפט המחוזי משקבע כי גרסתו של המערער אינה מהימנה. דין טענות אלה להידחות.

29. כלל ידוע הוא כי בית המשפט שלערעור ימנע מלהתערב בקביעות עובדתיות של הערכאה הדיונית (ראו: ע"פ 4087/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 18 לפסק דינה של השופטת ג' כנפי-שטייניץ (28.04.2022); ע"פ 1193/16 סונגו נ' מדינת ישראל, פסקה 29 לפסק דינו של השופט ג' קרא (17.05.2018)). כלל זה מקבל משנה תוקף כאשר עסקינן בערעור על הרשעה בעבירת מין (ראו: ע"פ 1987/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 לפסק דינו של השופט י' עמית (04.06.2019) וכל האסמכתאות שם (להלן: ע"פ 1987/17)). שכן, ככלל, הרשעה בעבירות ממין זה תתבסס על העדפת גרסה אחת מבין שתי גרסאות עובדתיות סותרות, כאשר על-פי רוב גם אין בנמצא ראיות אובייקטיביות התומכות בה (ע"פ 1965/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 33 לפסק דינו של השופט (כתוארו אז) ח' מלצר (17.08.2016); ע"פ 4327/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 13 לפסק דינו של השופט א' שהם (05.06.2013); ע"פ 7015/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 34 לפסק דינו של השופט א' שהם (18.11.2012)). על כן, המשקל שיש ליתן להתרשמותה הישירה והבלתי אמצעית של הערכאה הדיונית - הוא משמעותי ובלתי מבוטל.

בעניין שלפנינו, כל טענותיו של המערער זכו להתייחסות מקיפה ונרחבת במסגרת הכרעת הדין. בית המשפט המחוזי קבע, כממצא פוזיטיבי וחד-משמעי, כי המתלוננת אמינה, בעוד שהמערער אינו. במסגרת זו ציין בית המשפט כי הסתירות בעדותה של המתלוננת לא פגעו בליבת גרסתה ולא ירדו לשורשו של עניין. בית המשפט היה ער לקשיים שעלו מעדותה של המתלוננת, אך התמודד איתם - באופן מספק ומשכנע. משכך, לא מצאתי כי בנסיבות מקרה זה מתקיים אחד מאותם החריגים לכלל בדבר אי-התערבותה של ערכאת הערעור בקביעות עובדתיות של הערכאה הדיונית, והמערער אף אינו טוען כך. על כן, סבורני כי אין מקום להתערבותו של בית משפט זה בקביעותיו העובדתיות של בית המשפט המחוזי.

30. כך גם לגופן - בחנתי ולא מצאתי מקום לקבל את טענותיו של המערער בעניין זה. כידוע, לא ניתן לצפות

מעדים להיות "מכשיר דיוק אוטומטי" (ע"פ 100/55 מאיר נ' היועץ המשפטי לממשלת ישראל, פ"ד ט 1218, 1224 (1955); ע"פ 6643/05, בפסקה 23), ולעולם תהיינה סתירות ואי-דיוקים בגרסתם. זאת, בפרט כאשר מדובר בעדות קטינות שהן נפגעות של עבירות מין במשפחה (ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 84 לפסק דינו של השופט י' עמית (20.10.2010) (להלן: עניין הזיכרונות המודחקים)). שכן, מתן עדות כאמור כרוכה בהתמודדות עם קשיים מרובים מצד הנפגעת, וביניהם חלופי הזמן בין מועד האירוע הנדון לבין מתן העדות; החוויה הטראומטית הקשה שעברה הנפגעת בהיותה קטינה; רצונה לשמור על התא המשפחתי; חששותיה מבני המשפחה; והמצב הנפשי המעורער בו היא עשויה להיות (ראו: ע"פ 6079/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה יג' לפסק דינו של השופט (כתוארו אז) א' רובינשטיין (30.08.2010); ע"פ 6643/05, בפסקה 18; עניין הזיכרונות המודחקים, בפסקה 84; רננה לוי "מה יצא לי מזה? מיעוט הגשת תלונות למשטרה על ידי נפגעות גילוי עריות" מעשי משפט יג 383, 404-408 (2022); ג'ודית לואיס הרמן טראומה והחלמה 13, 127 (1994)). לכן, אי-דיוקים, אי-התאמות וסתירות בעדותן של נפגעות עבירות מין הם בגדר "חזון נפרץ" (ע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 205, 220 (2002)).

31. בשל האמור, בתי המשפט נוטים למגמה של ריכוך מידת הפירוט והדיוק הנדרשת מנפגעות עבירות מין בעת מתן עדותן (ראו את האסמכות בפסקה 26 לעיל וכן: ע"פ 1987/17, בפסקה 9; ע"פ 4583/13 סך נ' מדינת ישראל, פסקה 26 לפסק דינו של השופט א' שהם (21.09.2015); עניין הזיכרונות המודחקים, בפסקאות 84-85) - וכך נכון לטעמי בכלל, וכך נכון בנסיבות העניין כאן. עיניתי בעדות המתלוננת כפי שזו הובאה לפני בית משפט קמא, ולא מצאתי כי הסתירות ואי-הדיוקים העולים מעת לעת בגרסתה, הם כאלו היורדים לשורשו של העניין, אלא ההפך מכך - הם טבעיים ואף בלתי נמנעים. אבאר.

32. ראשית אציין, כי בעבור חלק מהשגותיו של המערער ניתן הסבר משכנע ומניח את הדעת - הן על ידי המתלוננת עצמה, הן בגדרי נימוקיו של בית משפט קמא - כך שגרסתה של המתלוננת ביחס אליהן, אינה מעלה לטעמי כל קושי. כך אשר לסיבה בגינה המתלוננת סיפרה לאמה על האירוע הראשון, אך לא על יתר האירועים - כי פחדה מהמערער; וכך גם לגבי הסיבה מדוע המשיכה להגיע אל בית האב, גם כאשר אביה לא נכח שם - כי ביקשה לטפל בחיות הבית.

33. מעבר לכך, המערער טוען כי גרסת המתלוננת לפיה לא הבינה את טיב מעשיו אינה מתיישבת עם כך שסיפרה לאמה על האירוע הראשון ועם תיאור התנהלותו האלימה של המערער באירועים. עוד הוא טוען, כי גרסת המתלוננת לפיה הדוד נכח בבית בעת שבוצעו מרבית האירועים אינה סבירה ואינה מתיישבת עם ההיגיון. ולבסוף נטען, כי לגרסת המתלוננת, לפיה המועד בו חדל המערער מלבצע בה את מעשיו הוא בעת שנעצר, אין אחיזה במציאות. שכן, המערער נעצר כשנה וחודשיים ממועד האירוע החמישי, ומשכך ניתן היה להניח כי הייתה מעידה על אירועים נוספים שהתרחשו בזמן הזה. אינני סבור כי מדובר בקשיים מהותיים.

אכן, המתלוננת חזרה באופן אחיד וברור על כך שהבינה "שיש משהו שהוא לא, לא טוב, משהו שהוא לא צריך לקרות" (פרוטוקול מיום 05.03.2020, עמוד 26 בשורה 13). יחד עם זאת, עולה מעדותה כי היא לא הבינה את מהות הפגיעה שחוותה ואת אופייה המיני. ידוע כי "קשת התגובות האפשריות של קורבן עבירות מין מגוונת ביותר" (ע"פ 4901/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 לפסק דינו של השופט א' לוי (07.12.2009)), וביניהן גם "אי הבנה של הקורבן כי נעשו בו דברים אסורים" (עניין הזיכרונות המודחקים, בפסקה 86). דברים אלה נכונים בפרט, כאשר המעשים בוצעו כלפי קטינים. שאז ייתכן, כי "יידרשו לשנים ארוכות כדי לעמוד על דעתם, להבין לאשורו את שארע להם ולאזור אומץ לחשוף את סיפורם" (ע"פ 347/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 4 לפסק דינו של השופט א' לוי (18.11.2007)). כך עולה בענייננו.

ואכן, מקרים של עבירות מין אשר בוצעו במקום פומבי ואף בקרבת קרובי משפחה או חברים אינם זרים לבית

משפט זה (ראו: ע"פ 6934/21 פלוני נ' מדינת ישראל (30.06.2022) (להלן: ע"פ 6934/21); ע"פ 4707/20 פלוני נ' מדינת ישראל (07.02.2022); ע"פ 3615/18 פלוני נ' מדינת ישראל (26.03.2020):

"במצב הדברים הרגיל, בית המשפט שוקל בפלס ההיגיון ובוחן בעיניים רציונליות את התנהגות העדים שבפניו, אך לא כך בעבירות מין. בתי המשפט הכירו בכך שהתנהגותם של נפגעי עבירות מין אינה ניתנת תמיד להימדד באמות מידה רציונליות למתבונן מן החוץ.... כך, לדוגמה, בניגוד "להיגיון" של המתבונן מן הצד, קורבן העבירה עשוי להמשיך לחיות את חייו במחיצת התוקף ולעיתים אף להפגין כלפיו חיבה ולחפש את קרבתו... מעשים תמוהים אפשריים לא רק מצדו של קורבן עבירת מין אלא גם מצדו של מבצע העבירה. כך, ניסיון החיים והפסיקה מלמדים כי מעשי אינוס ומעשים מגונים בוצעו במקומות חשופים וגלויים כמו סלון הבית או חדר שכל אחד יכול להיכנס אליו בכל עת, ואף שעה שאדם אחר נוכח בחדר במיטה סמוכה וכיו"ב..." (ענין הזיכרונות המודחקים, בפסקה 87).

דברים אלה יפים גם לענייננו.

אשר למועד המדויק בו הופסקו מעשיו של המערער, מוכן אני לקבל את הטענה כי גרסת המתלוננת אינה חפה מאי אלו אי-דיוקים. כך למשל, ניתן היה לשער, כי ככל שמעשיו של המערער הופסקו רק לאחר שנעצר - כשנה וחודשיים לאחר מועד האירוע החמישי - הייתה המתלוננת מעידה על מעשים נוספים שבוצעו בתקופה זו על-ידי המערער. אולם, לצד זאת, יש לזכור כי ענייננו בשורת אירועים חוזרים ונשנים של ריבוי עבירות מין שבוצעו על-ידי המערער במתלוננת, הדומות זו לזו, ואשר מתפרשות על פני תקופה של כשנתיים. על כך יש להוסיף גם את גילה הצעיר של המתלוננת ואת הטראומה שחוותה. משכך, גם אי-הדיוק בנקודה זו כשלעצמו, אינו פוגע לטעמי בליבת גרסתה של המתלוננת, ובוודאי שאין בו כדי לרדת לשורשו של עניין.

34. אולם לא כך הוא בכל הנוגע לגרסת המערער - שגם לגישתי, איננה אמינה. כך עולה מבחינת עדויותיו לפני בית משפט קמא, שבולטות בהן הכחשות מפלילות מטעמו פעם אחר פעם. בין היתר, הכחיש המערער כי היה מודע לקיומו של הלחץ, בעוד שמעדות האב והדודה עולה בבירור כי כל דרי הבית ידעו על קיומו. עוד הכחיש המערער כי הוא והמתלוננת היו משחקים שחמט בסלון, כאשר לטענתו שיחקו אך ורק בחצר הבית (הכחשה שבהמשך חזר ממנה). זאת ועוד. כך גם סבורני, כי טענת המערער לפיה האם הסיתה את המתלוננת נגדו ושכנעה אותה להמציא את האירועים - משוללת כל יסוד. וממילא, המערער לא הציע מטעמו הוא כל הסבר משכנע למניע של האם לעשות כן - ואם אכן מדובר בקנוניה של האם, מדוע סירבה המתלוננת לשתף פעולה במסגרת החקירה הראשונה.

35. כאמור, בית המשפט המחוזי קבע באופן ברור וחד כי "המתלוננת אמינה ומהימנה מאוד ובהתאם גם גרסתה"; כי המערער הותיר "רושם עגום ובלתי מהימן" (עמודים 38, 47 להכרעת הדין); וכי די בעדותה היחידה של המתלוננת לצורך הרשעת המערער בדין. משכך, אין גם בסתירות הנטענות ביחס לגרסת האם, או בעדותם של האב והדודה כדי להעלות ספק סביר בענייניו של המערער. זאת, בפרט לאור האמור, כי בית המשפט המחוזי העדיף את עדות האב במשטרה, מכוח סעיף 10א לפקודה.

36. על כן, ובהתאם לכל האמור, סבור אני כי יש לדחות את הערעור על הכרעת הדין.

הערעור על גזר הדין

37. המערער כאמור השיג גם נגד גזר הדין שניתן בעניינו. בתוך כך נטען, כי העונש שהושת עליו הינו בלתי מידתי ואינו תואם את מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות בהן הורשע. במסגרת זו, טוען המערער כי בית משפט המחוזי שגה כשביסס את גזר דינו על מקרים שעניינם מעשים חמורים מאלה שיוחסו לו. כן משיג המערער על השיקולים אותם שקל בית המשפט המחוזי בקביעת עונשו, והמשקל שניתן להם. גם טענות אלו - אין מקום לקבלן.

38. הלכה ידועה היא, כי בית המשפט שלערעור לא יתערב בגזר הדין שהשיתה הערכאה הדיונית, פרט למקרים בהם השתכנע כי ניכרת חריגה קיצונית ובולטת ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, או לחלופין, כאשר נפלה טעות מהותית או בולטת בגזר הדין (ע"פ 7786/21 אזמה נ' מדינת ישראל, פסקה 47 לחוות דעתי (14.07.2022)). איני סבור כי עניינו של המערער נמנה על אותם מקרים.

39. כך ובניגוד לטענותיו של המערער, עיון במקרים על יסודם קבע בית המשפט המחוזי את מתחם הענישה - וכן עיון במקרים נוספים רבים בפסיקה - דווקא מלמדים ההפך. המתחם שנקבע על-ידי בית המשפט המחוזי אינו חורג במידה קיצונית ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, אלא דווקא הולם את אלו, ומשכך אין הוא מצדיק את התערבותו של בית משפט זה (ראו למשל: ע"פ 2251/14 פלוני נ' מדינת ישראל (12.02.2015); ע"פ 5832/20 פלוני נ' מדינת ישראל (22.08.2021) (להלן: ע"פ 5832/20); ע"פ 8317/15 פלוני נ' מדינת ישראל (29.09.2016)).

40. זאת ועוד, ענישתו של נאשם לעולם תהא אינדיווידואלית, וגזר דין ייתפר למידותיו הספציפיות של כל מקרה ומקרה (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 342, 337 (1997); ע"פ 6373/06 מדינת ישראל נ' אלנשמי, פסקה 5 לפסק דינה של השופטת ע' ארבל (06.09.2006)). בית המשפט המחוזי שקל את כלל השיקולים שעליו לשקול בקביעת עונשו של המערער, ובתוך כך הרתעת היחיד, הרתעת הרבים, הנזק שגרם למתלוננת, עברו הפלילי והעובדה כי לא שיתף פעולה עם רשויות האכיפה ולא נטל אחריות על מעשיו (ראו סעיפים 40, 40ז, 40ט(א), 40(א), 11, 4, 11) ו-40יא(4, 6, 11) לחוק). כך גם יש לדחות את טענת המערער, לפיה שגה בית המשפט המחוזי מששקל את כפירתו לחובתו - כשלא כך הוא. כפי שציטט המערער בעצמו בכתב הערעור, בית המשפט המחוזי ציין באופן ברור וחד-משמעי כי:

"אין בכפירת הנאשם כדי לעמוד לו לרועץ ואין להחמיר עמו על כי דרש שתוכח אשמתו [הדגשות שלי - ח.כ.]. עם זאת, לא ניתן לזקוף לזכותו שיקולים הנזקפים לזכותו של מי שמודה, ולא ניתן להעניק לו את אותה הקלה לה זכאי מי שנוטל אחריות, מביע חרטה, חוסך זמן שיפוטי יקר ובפרט חוסך את עדות קורבנותיו... ראינו לציין, כי אף אם בשלב זה של הדיון, דהיינו, לאחר שבית המשפט אמר את דברו ובבואנו לגזור את דינו, היה הנאשם נוטל אחריות על מעשיו ועל הנזק שגרם, בנסיבות המקרה הודאתו הייתה בעלת ערך של ממש והיה ניתן לה משקל" (עמוד 15 לגזר הדין).

עולה, כי בית המשפט המחוזי לא שקל את העובדה שהמערער כפר במיוחס לו לחובתו. אלא, צוין כי אילו המערער היה מודה במיוחס לו ולוקח אחריות על מעשיו - גם בשלב מאוחר של ההליך - היה הדבר נשקל לזכותו. ומשהמערער נמנע מלעשות כן, קבע בית המשפט המחוזי - ובצדק - כי אין להקל בעונשו. אכן, אין בעצם ניצול זכותו של נאשם לנהל את ההליך בעניינו עד תום, כשלעצמו, כדי להצדיק החמרה בעונשו של המערער. אולם, בוודאי שאין בעובדה זו כדי להצדיק הקלה בעונשו - וכך בעניין שלפנינו.

41. כן מצאתי כי יש לדחות את טענות המערער לפיהן לא ניתן על-ידי בית המשפט המחוזי די משקל - לקולא - לנסיבות האישיות, ובפרט עברו הפלילי הנקי של המערער. כפי שעולה מפורשות מנימוקי גזר הדין, בית המשפט נתן עמוד 10

דעתו לגילו של הנאשם וכן להיעדרן של הרשעות קודמות - ועל יסוד כך קבע, כי מוצדק למקם את עונשו המערער במרכז מתחם העונש ההולם שנקבע.

למותר לציין כי אל מול כל אלו - עומדות נסיבותיהם החמורות של מעשי המערער, עליהם אעמוד להלן. בפרט, עמד בית המשפט המחוזי, ובצדק רב, על תדירותם ונסיבות ביצועם של מעשי העבירה - ואלו מעיבות לטעמי גם על עברו הנקי של הנאשם. אחרי ככלות הכל, המערער ביצע במתלוננת מעשים מיניים חמורים במשך כשנתיים - וכוחה של המתלוננת להתלונן נגד המערער, הם אשר הביאו לקץ הסבל שהיה מנת חלקה. הנה כי כן, לא מדובר במעשה בודד או במעידה חד פעמית המכתימים עבר נקי ללא רבב, אלא בתקופה ארוכה בה שב המערער ופגע במתלוננת - שב והכתיים את עברו.

42. לבסוף יש לתת את הדעת לחומרת מעשיו של המערער. בית משפט זה עמד לא אחת על החומרה הגלומה בביצוען של עבירות מין, בפרט כאשר הן מבוצעות כלפי קטינה ובידי קרוב משפחה (ע"פ 5832/20, בפסקה 25 וכן האסמכתאות שם). אף אני עמדתי בעניין אחר על הפגם החברתי והמוסרי בביצוע עבירות מין במשפחה, הנזקים שהן גורמות והצורך לבטא את הוקעתם של עבירות אלו בגדרי העונש:

"כאשר עבירות המין מבוצעת בגדרו של המעגל המשפחתי הקרוב, מתווסף לאמור לעיל גם ניצול האמון ופגיעה אנושה בתחושת המוגנת שבדלת אמות התא המשפחתי. זאת מכיוון שבנוסף לפגיעה בקדושת הגוף וכבוד האדם, מתווסף חשש ופחד מחשיפת המעשים. לא זו אף זו, במקרים רבים, דוגמת המקרה שלפנינו, הצלקות העמוקות בנפש מוצאות ביטוי בפגיעה בתפקוד השוטף במסגרות החיים השונות - המקצועית, הזוגית, החברתית והאישית. מדובר אפוא בנזקים קשים מנשוא. על כן, האינטרסים של הגנה על שלום הציבור ועל שלמות הגוף והנפש מחייבים כי העונש שנגזר בעבירות אונס ישקף את הסלידה ממעשים אלו, ואת הוקעתם של המעשים והעושים, תוך שליחת מסר מרתיע ליחיד ולרבים (ע"פ 6934/21, בפסקאות 19-20).

43. בענייננו, המערער, דודה של המתלוננת, ניצל את מעמדו וקרבתו אל המתלוננת - שכאמור, הייתה קטינה במועדים הרלוונטיים לכתב האישום - ובמשך כשנתיים ביצע בה מעשים מגונים, בבית אביה, מקום אשר היה אמור להיות עבורה מקלט. המערער ניצל את אהבתה של המתלוננת לאביה ודאגתה לחיות שגידלה בביתו לצורך ביצוע מעשיו, כאשר ידע כי זו תמשיך להגיע אל בית האב. ואכן, כאשר היא הגיעה, וברגע המתאים, תפס אותה המערער כעיט התופס את טרפו, וביצע בה את מעשיו.

על אף טענתו של המערער כי דאג למתלוננת ואהב אותה כבת (פרוטוקול מיום 23.06.2020, עמוד 26 בשורה 6), נדמה כי אלו נסוגו פעם, ופעם שוב, אל מול סיפוקו העצמי. מעשיו של המערער נעשו מבלי לתת מחשבה שנייה - ואף לא ראשונה - לנזק שעשוי להיגרם למתלוננת. ועל אף זאת, ידע המערער היטב את טיב מעשיו, ואף איים על המתלוננת שמא תספר על כך לאחר, או אז יעשה לה "משהו גרוע יותר". בכך, המתלוננת מצאה עצמה כלואה במעגל של פגיעה, ללא יכולת להימנע ממקור סבלה - בית האב - וללא יכולת להפיג את הסכנה שריחפה מעל ראשה בכל פעם שביקרה שם.

44. בנסיבות המקרה דנן, נכון בעיניי גם הדגש שניתן בגזר הדין לנזק שנגרם למתלוננת ממעשי המערער - כמו גם דרך השיקום שעוד ניצבת לפניה. כפי שציין בית משפט קמא, בהתייחס לתסקיר נפגעת עבירות שהוגש בעניינה של המתלוננת - מעשיו של המערער הותירו בנפשה ובגופה פגיעות ברובד האישי, הנפשי, ההתנהגותי, המשפחתי והחברתי.

גם בעת זו, משתמו מעשיו החמורים של המערער, נותרה המתלוננת עם חשש כבד לעתידה ועם תחושת סיכון שאין לה ממנה מרפא. בפרט הדגיש בית המשפט את השלכותיה של הפגיעה על מערכות היחסים במשפחה, שהן מערכות יחסים מורכבות בלאו הכי - וכל שכן בראי כל האמור והמפורט כאן.

45. סיכומו של דבר, לא מצאתי כי יש מקום להתערבותו של בית משפט זה בפסק דינו של בית המשפט המחוזי - הן ביחס לרכיב הכרעת הדין והן ביחס לרכיב גזר הדין. על כן, אציע לחבריי לדחות את הערעור, על שני חלקיו, ולהותיר את פסק דינו של בית המשפט המחוזי על כנו.

שׁוֹפֵט

השופטת ע' ברון:

אני מסכימה.

שׁוֹפֵט ת

השופט ע' גרוסקופף:

אני מסכים.

שׁוֹפֵט

אשר על כן, הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט ח' כבוב.

ניתן היום, כ"ד באב התשפ"ב (21.8.2022).

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט ת